

[Gade]

Venstre gik for få måneder siden ind for, at der var tale om en ny og langsigtet dansk EF-politik, og nu hører vi, at Venstre med næb og kløer vil have en folkeafstemning og vil modarbejde indholdet i det, som Venstre tidligere sagde var en ny og langsigtet dansk EF-politik.

Vi har lige haft et kommunalvalg, hvor Venstre vistnok gik til valg på et eller andet motto i retning af, at Venstre ved man hvor man har. Jeg kan godt se, at Venstres formand sidder på Venstres formands plads, men jeg kan i hvert fald konstatere i dag, at Venstre ved man aldrig hvor man har. (*Munterhed*). Det er ikke nogen overraskelse for mig, for det har jeg tit set i dansk politik. Men det er vel den mest nærliggende konklusion at drage efter dette overraskende indlæg fra Venstres ordfører.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Jeg forstår faktisk ikke opstandelsen. I Venstre har vi hele tiden sagt, at vi arbejdede for at komme væk fra undtagelserne, men vi har respekteret, at det skal ske efter en ny folkeafstemning. Jeg opfordrer så regeringen til at lave denne nye folkeafstemning om Vestunionen i forbindelse med næste Europa-Parlamentsvalg, og det mener jeg er ærligt spil.

Der er tale om, at på det sikkerhedspolitiske område ændrer verden sig meget hurtigt i øjeblikket, og jeg fremhævede netop i min tale de væsentlige ændringer, der er sket i Øst- og Centraleuropa, og som gør, at vi står i en ny situation i dag i forhold til situationen den 18. maj. Derfor har vi ønsket at tone rent flag i dag, og vi tror i øvrigt også, at det er disse overordnede spørgsmål, der optager den danske befolkning. Vi mener, at hvis forståelsen for Den Europæiske Union skal øges i befolkningen, er vi også nødt til at drøfte Unionens fremtid her i huset og ikke kun i resten af Europa.

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Hr. Ivar Nørgaard spurgte, hvordan Det Konservative Folkeparti stiller sig til en folkeafstemning den 9. juni 1994.

Lad mig sige helt klart, at vi er ikke i tvivl om – som jeg også sagde i mit første indlæg – at der bliver behov for en ny stillingtagen til

Danmarks medlemskab af WEU inden for en overskuelig fremtid. Hvis den udvikling, som vi kan se er i gang, resulterer i, at NATO vælger at bruge WEU som den europæiske arm i NATO-samarbejdet og de østeuropæiske lande bliver tættere knyttet til WEU, som man har foreslået dem, er det klart, at WEU er i en ny situation, og den skal Danmark have indflydelse på.

Men jeg ser ingen steder tegn i hverken sol eller måne på, at denne situation er afklaret før den 9. juni 1994, og derfor mener jeg i virkeligheden, at det vil være forkert at lægge spørgsmålet ud til folkeafstemning på et tidspunkt, hvor vi ikke kan lægge et sikkert grundlag frem for den danske befolkning. Det vil være en ulykke for Det Konservative Folkeparti, hvis vi kikser en folkeafstemning. Vi ønsker Danmark med, og vi ønsker også, at Danmark skal have indflydelse på den europæiske forsvarspolitiske udvikling; men vi ønsker altså også, at vi har den danske befolkning bag os.

At SF afviser i det hele taget at diskutere spørgsmålet, mener vi er en forkert holdning. Vi kan ikke lukke øjnene for udviklingen, men vi ønsker lige så lidt at fremprovokere en afgørelse på et for tidligt tidspunkt.

(Kort bemærkning).

Ellemann-Jensen (V):

Hr. Ivar Nørgaard og hr. Gade er meget forargede over, at Venstre sidste år kunne gå med i et nationalt kompromis om en langsigtet politik, og at vi allerede nu mener, at vi bør fjerne os fra det første forbehold. Jamen har de herrer slet ikke hørt, hvad statsministeren sagde for lidt siden?

Statsministeren indledte sin på mange punkter glimrende redegørelse med at sige, at vi står i en ny verden, at virkeligheden flytter sig, og at der er behov for nye instrumenter. Men når virkeligheden flytter sig, nytter det altså ikke at klamre sig til det verdensbillede, som vi sidste år besluttede skulle være det gældende. Virkeligheden har ændret sig; vi ved, at Vestunionen muligvis og sandsynligvis vil blive det sted, hvor man kan tilbyde sikkerhedsordninger for de nye demokratier i Øst- og Centraleuropa. Det kunne vi ikke vide for et år siden, men i dag er det en kendsgerning.

I dag ser vi også, hvordan amerikanernes frygt for at udvide NATO's ansvarsområde